

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

16. DUBNA 2023

Z obsahu:

O Božím milosrdenství

Homilie papeže Františka
při mši svaté v Neděli
Božího milosrdenství
24. dubna 2022, Řím,
bazilika sv. Petra
- strana 2 -

Svatý Agapit I.

Libor Rösner
- strana 4 -

Historická věrohodnost

Nového zákona

P. M. Piotrowski SJ
- strana 5 -

Lékaři a právníci 75 zemí
odmítají náhradní mateřství

- strana 6 -

Můj zápas

o milosrdenství
- strana 9 -

Chvála Božího milosrdenství

Modlitba svaté
sestry Faustyny
- strana 9 -

Z pošťáka poslem Božího
milosrdenství

- strana 10 -

Maminka Markéta (11)

Život matky Dona Boska
Teresio Bosco
- strana 13 -

Giuseppe Bottani (1717-1784): Nevěřící apoštol Tomáš

O Božím milosrdenství

Homilie papeže Františka při mši svaté v Neděli Božího milosrdenství 24. dubna 2022, Řím, bazilika sv. Petra

Dnes se vzkříšený Pán zjevuje učedníkům a nabízí jim, kteří ho opustili, své milosrdenství a ukazuje jim své rány. Jeho slova k nim jsou proložena pozdravem, který se v dnešním evangeliu objevuje třikrát: „Pokoj vám!“ (Jan 20,19.21.26) Pokoj s vámi! Je to pozdrav vzkříšeného Pána, který přichází vstříc každé lidské slabosti a chybě. Sledujme tedy Ježíšovo trojí pozdravení „Pokoj vám!“: objevíme v něm tři proje-

vy Božího milosrdenství. Nejprve přináší radost, pak vzbuzuje odpuštění a nakonec utěšuje v únavě.

1. Boží milosrdenství především přináší radost, zvláštní radost, radost z pocitu nepodmíněného odpuštění. Když o velikonočním večeru učedníci poprvé uvidí Ježíše a uslyší ho říci „Pokoj vám!“, zaradují se (srov. v. 20). Byli zavřeni doma ve strachu, ale byli také zavřeni sami v sobě, přemoženi pocitem selhání. Byli

to učedníci, kteří opustili Mistra: v okamžiku jeho zatčení utekli. Petr ho dokonce třikrát zapřel a jeden z jejich skupiny – jeden z nich! – byl zrádce. Existovaly důvody, proč se cítit nejen vystrašeni, ale i neúspěšní, lidé k ničemu. V minulosti se rozhodovali odvážně, následovali Mistra s nadšením, oddaností a velkorysostí, ale nakonec se všechno zhroutilo, zvítězil strach a oni se dopustili velkého hříchu – velkého hříchu: nechali Ježíše samotného v nejtragičtějším okamžiku. Před Velikonocemi si mysleli, že jsou stvořeni k velkým věcem, hádali se, kdo z nich je největší, a tak dále... Teď se ocitli na samém dně.

Pokračování na str. 7

Ježíšovy rány – důkaz nekonečné Boží lásky k člověku, především však nástroj odpouštějícího Božího milosrdenství! Když se vzkříšený Kristus zjevuje svým apoštolům shromážděným ze strachu za zavřenými dveřmi, ukazuje právě své rány na ruku a v boku, aby uvěřili, že je to on. A protože je to skutečně jejich Pán, přináší s sebou pokoj, který neomylně zasahuje srdce apoštolů. Neboť tam, kde je láska a milosrdenství, je i pokoj srdce a živá naděje, že všechno zlé se v dobré obrátí. Jen je potřeba mít srdce otevřené...

Mocí odpouštět hříchy se z apoštolů stávají rozdatelé milosrdné lásky nebeského Otce, předávají ovoce Ježíšova utrpení a jeho smrti. (str. 3) Stejně poslání přijímají i následníci apoštolů, kněží. Jejich důstojnost spočívá právě v moci svěcení, skrze které je Trojjediný Bůh pověřuje konat v jeho jménu. Zároveň kněží dostávají mimořádnou Boží milost pro svůj osobní život, aby za všech okolností stále dosvědčovali, že úplná odevzdání Pánu působí člověku pravou vnitřní radost a pokoj a že ve chvílích těžkých zkoušek lze dosáhnout vítězství Boží lásky, ačkoliv to někdy může znamenat i oběť nejvyšší. Dábel se pak snaží jejich svědectví rozbít tím, že je svádí více než kohokoliv jiného na cestu hříchu a veřejného pohoršení. Proto potřebují mít za sebou zástupy věřících s jejich modlitbami a obětmi jako podporu pro svatý a ctnostný život, aby moc Boží,

Editorial

kteřou při svěcení obdrželi, nedošla znehodnocení pro jejich hříchy nebo slabou víru, či snad dokonce odpadlictví. Také rozdatelé Boží milosrdné lásky potřebují jeho milosrdenství...

Milost Boží dělá zázraky – dosvědčují příklady svatých, ale i těch, kteří ještě svoji životní pouť nedokončili. Ze světců je to tentokrát papež Agapit I. (str. 4) a ze současníků don Adolfo Bettini (str. 10–12). Ten prošel dlouhou životní cestou, než přijal kněžské svěcení: Pán si ho připravoval pro mimořádné poslání diecézního exorcisty. To nám ukazuje, jak náročná je služba, která osvobozuje lidské duše z ďábových pout. Je nutné být na ni dobře připraven, protože ďábel umí mistrně využít jakékoliv lidské slabosti ve svůj prospěch. Vždyť jak dlouho chodili apoštolové s Pánem Ježíšem, a přesto po jeho smrti se ještě nějaký čas strachovali a nechápali, co se stalo! Svědectví dona Adolfa nese v závěru punc varovně zdviženého prstu: Dnes snadno chápeme, že je třeba materiálně pomoci lidem v existenční nouzi. Avšak je v naší společnosti mnoho ubohých lidí, kteří trpí psychickými problémy anebo jsou sužováni demony. Ti potřebují rovněž akutní pomoc, zvláště proto, že jde zde o něco více, než jen o tělo – o lidské duše. Proto kněží mají hojně používat

svoji moc a nabízet Boží milosrdenství, osvobozovat duše ze zajetí zlého ducha, jak jen je to v jejich silách podpořených milostí Boží. K tomu je potřeba, aby byli sami lidmi pevné víry a podle ní také svatého života. Jako rozdatelům Božího milosrdenství jim tuto milost u Pána vyprošujeme, za ně se obětujeme!

Milosrdná láska našeho Boha poskytla lidstvu nemalé množství důkazů o tom, že vše, co se událo od Ježíšova vtělení až po jeho zmrtvýchvstání, je historicky pravdivé. (str. 5–6) Nelze tedy tvrdit, že nevěřit v Ježíše je historicky podložená danost. Víra či nevíra ve Spasitele Ježíše Krista, Otce Stvořitele a Utěšitele Ducha Svatého vždy byla, je a bude rozhodnutím srdce každého člověka. Proto stojí za námahu, aby ti, kdo uvěřili, usilovali v každodenním boji proti nástrahám ďábovým o dosažení Božího dobra pro sebe i pro druhé – vždy v lásce, která odráží milosrdnou lásku Boží k člověku. (str. 9–10) Neznamená to však zavřít oči před zlem a nepojmenovat ho, když je to nutné; jen nesmíme při tom zapomenout, že si Bůh přeje, abychom milovali hříšníka a předávali mu Stvořitelovu lásku, která proměňuje lidská srdce a přivádí duše ke spáse. Být spravedlivý a zároveň milosrdný, to vyžaduje velké úsilí a oběti, ale záchrana lidské duše za to stojí...

Bože, nevyčerpateľný poklade slitovávání, nauč nás být milosrdnými k druhým, jako ty jsi milosrdný k nám!

Daniel Dehner

Spoj se s apoštolem Janem, který tě zavede do horní místnosti, kam by ses jinak nedostal, protože učedníci se tu shromáždili za zavřenými dveřmi. Strach, který je přepadl v noci ze čtvrtku na pátek, je stále neopouští. Tyto dni, plné nejistoty a obav, jsou nekonečně dlouhé. Od té doby, co opustili všechno a šli za Ježíšem⁽¹⁾, ještě nikdy nebyli tak dlouho bez jeho přítomnosti. Roste v nich strach, aby tomu tak nebylo navždy. Co bude dál, když jejich Pán a Mistr, jejich nejlepší Přítel, byl zabít a pohřben?

Všechny jejich dosavadní představy a naděje se jim definitivně zhroutily. Prožij s nimi tuto duchovní noc. Je to doba nezbytného očišťování, jíž musí projít duše, která touží po Ježíši, ale dosud neopustila sebe, takže není schopna odevzdat se Pánu v ryzi lásce, která nemyslí na sebe. Ježíš se někdy vzdaluje právě proto, aby se pak tím více mohl přiblížit. Jeho blízkost se však neřídí tvými city. Pamatuj na to, kdykoliv vstoupíš do temného období opuštěnosti bez útěchy. Je jen jeden pevný bod, kterého se musíš držet se vši rozhodností: neotřesitelná jistota, že **Ježíš je věrný**.

Zcela nečekaně stojí uprostřed svých učedníků. Vstoupil dovnitř, ačkoliv dveře jsou na zámku. Ježíše nemůže nic zadržet, nic se před ním neskryje, vždy si dokáže najít toho, koho si zamiloval. Podmínkou, aby se ti pro jeho přítomnost otevřely oči i srdce, je **pokoj**, který musí zavládnout v tvé duši. Vzpomeň si, co měli jeho učedníci roznášet, když je před lety poprvé poslal na zkušenou: kamkoliv vstoupili, měli zvěstovat *pokoj*⁽²⁾. To je také první slovo, kterým osloví své přátele: *Pokoj vám!* Toto božské přání platí i pro tebe. Pokoj tobě! Tento božský dar ti vychází vstříc z Ježíšových ran jako hojivý balzám. Dobře se zadívej na tyto rány a všimni si jejich proměny. V pátek budily žalostný úděs, ale dnes, obdivuhodně zahojeny slávou, změnil se ve zdroj světla, pokoje a radosti. Tak zúrodňuje Otec každé utrpení přijaté v lásce a poslušnosti.

V tomto večeradle se ve čtvrtek konala první část prvního kněžského svěcení. Aby mohl Pán toto svěcení dokončit, musel nejdříve vlastní krví prolitou na kříži smazat dlužní úpis za hříchy světa. Nyní

Dar kněžské služby

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny.

přichází *skrze vodu a krev*⁽³⁾ dovršit svůj velekněžský obřad a zplnomocnit ty, které si vyvolil a vychoval, aby byli pokračovateli jeho poslání: *Pokoj vám, jako mě poslal Otec, i já posílám vás*. Těchto jedenáct mužů tvoří začátek dlouhé řady těch, které Ježíš povolá, aby převzali jeho úřad zde na zemi a tak jako on *chodili, dobře činili, uzdravovali nemocné, odpouštěli hříchy, trpěli a umírali za spásu světa*. Když kdysi řekl Pán ochrnunému: *Odpouštějí se ti hříchy*, farizeové a starší se pohoršovali, že se rouhá. *Aby tedy všichni věděli, že Syn člověka má moc odpouštět hříchy, řekl ochrnunému: »Vstaň a chod!«*⁽⁴⁾ Dnes *dechla apoštoly a předává jim tuto svou božskou moc odpouštět hříchy*: Nyní je řada na vás. Půjďte a budete *hledat to, co zahynulo*. Budete rozdatelci **milosrdné lásky mého nebeského Otce**. Půjďte a budete předávat **ovoce mého utrpení a mé smrti**. Budete **odpouštět hříchy**, *aby lidé měli život a měli ho v hojnosti*. Chápete, co jsem vám učinil, já, Pán a Mistr?

A co ty, chápeš, co Ježíš učinil? Vidiš, na čem mu nejvíce záleželo, když se vydal do rukou hříšníků, dal se zajmout, ponížít, odsoudit, zbičovat, ukřižovat, probodnout a uložit do hrobu, abys měl trvale k dispozici nevyčerpatelný poklad Otcovy milosrdné lásky: aby každý, kdo *zhřešil proti nebi a před Bohem*, mohl znovu *vstát a jít k Otcovi*. To mu leželo na srdci při jeho utrpení a to je také první, co sděluje svým apoštolům po hodinách bolestného odloučení.

K tomu, aby se tito první kněží stali dobrými správci Božího milosrdenství, prošli přípravnou zkouškou, při které se sami přesvědčili o své vlastní slabosti a hříšnosti.

Až začnou rozdávat z těchto Božích darů a Pánovi nepřátelé se opět budou ptát: *Čí mocí anebo čím jménem to děláte?* odpoví, aby to věděli všichni: *Ve jménu Ježíše Krista z Nazareta, kterého vy jste ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých*.⁽⁵⁾

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 2,42-47

(Křesťané) setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení. Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všechnu svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti

Dokončení na str. 8

Máš dostatek pokory, abys uvěřil Ježíšově velkodušnosti, která zajistila, aby skrze kněžskou službu byl až do skonání světa přítomen ve své Církvi **svým Tělem a Krví, svým slovem, svým milosrdenstvím a svou milostí**? Nebo ti nedůvěřivá skepse brání uvěřit, podobně jako Tomášovi? Požaduješ nejdříve hmatatelné důkazy jako on? Pak se k němu připoj a vrať se za týden na toto místo. Pádňým důkazem Ježíšovy dobrotivosti budou nejen jeho skutečné hluboce otevřené a oslavené rány, ale především trpělivá láska jeho probodeného Srdce, se kterou přijímá tvoje výzvy a podmínky. Neodmítá je, podřizuje se tvým požadavkům a ukazuje ti svoje rány. Chtěl jsi do jeho ran vložit svůj prst, on tě však skrze největší ze svých ran skrývá do svého probodeného Srdce celého i s tvou ubohostí a nedůvěrou jako do bezpečného příbytku - nikoliv jen pro tuto chvíli, ale navždy. Máš snad odvalu i **zde** pokračovat ve své skepsi a pochybnostech? Padni Pánu k nohám a děkuj mu z celého srdce za dary jeho lásky a ovoce jeho bolestné smrti: za dar kněžství, Eucharistie a dar svátosti milosrdenství. Děkuj mu za všechny, kteří uposlechli jeho volání a dali se mu k dispozici, aby mohl prokazovat své milosrdenství. To díky jejich službě jsi poznal *svého Pána a svého Boha*. Chovej k nim úctu, jakou jim prokazuje sám Ježíš.

Toto je den, který učinil Pán, jásej a raduj se z něho.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Mt 19,27; ⁽²⁾ srov. Mt 10,12;

⁽³⁾ 1 Jan 5,6; ⁽⁴⁾ srov. Mt 9,6;

⁽⁵⁾ srov. Sk 4,7-10; ⁽⁶⁾ srov. Ž 118,24.

Svatý Agapit I.

Papež sv. Julius I., o němž jsme pojednali v minulém čísle Světa, předcházel sv. Agapita I. o dvě století. Spojuje je právě nástupnictví po svatém Petrovi a také život hodný toho, aby se před jejich jméno psal přídomek „svatý“.

Svatý Agapit I. byl podobně jako sv. Julius I. rodilý Říman. Pocházel ze senátorské rodiny Aniciů, ale datum narození se nedochovalo. Jeho otec Gordianus poté, co ovdověl, opustil světský život a stal se knězem, později dokonce kardinálem při římském chrámu sv. Jana a Pavla.

Agapit si vážil vzdělanosti. Ve svém domě už jako papež založil knihovnu bohatou na skvostné tituly a vyzdobil ji obrazy církevních otců. Tento dům stál shodou okolností v těsném sousedství domu pozdějšího papeže sv. Řehoře I. Velikého, do jehož vlastnictví časem přešel, a ještě později byl součástí majetku Řehořova kláštera na Clivus Scauri. Agapit chtěl dokonce v Římě založit i akademii, v níž by se vzdělávali muži laiční bohovědy, leč to mu nebylo dopřáno. Byla to doba plná nepokojů a životů zmařených v nesčetných válkách.

Roku 535 byl Agapit zvolen hlavou církve svatě namísto zesnulého Jana II. Hned na počátku svého působení se musel vypořádat s dědictvím ještě z dob pontifikátu předminulého papeže Bonifáce II. Tento muž neprošel klasickou volbou, ale jako svého nástupce ho před svou smrtí jmenoval v roce 530 Felix IV. Velká část duchovenstva se však postavila proti tomuto bezprecedentnímu kroku a v duchu tradice papeže zvolila v řádné volbě – a to váženého jáhna Dioskura. Dokonce ho posvětili na biskupa, čímž se v jejich očích stal právoplatným biskupem římským. Stalo se to v den smrti Felixovy, jenž těsně před svým posledním výdechem stihl Dioskura exkomunikovat.

Vznikla situace nesmírně vážná, pořádně komplikovaná, avšak Dioskuros asi po měsíci zemřel, čímž problém zanikl. Jizvu na papežství to nicméně urči-

tě zanechalo. Navíc asi šedesát kněží tehdy veřejně Dioskura, ještě nedávno svého favorita, zavrhl a stvrдили tento svůj postoj podpisem. Nadto se zavázali, že nebudou reptat proti podobnému případu, kdy by žijící papež určil svého nástupce.

Agapit ihned po svém svěcení nechal přinést do chrámu sv. Petra inkriminované listiny, v nichž se kněží a biskupové oficiálně zřekli Dioskura a uvrhli ho do klatby, a osobně je před zraky všech přítomných spálil. Jasně tím odsoudil další případné snahy budoucích papežů jmenovat z vlastní vůle svého nástupce a stanovil tím, že služebníci služebníků Božích budou vždy voleni sborem oprávněných volitelů.

Hned v roce 536 se Agapit dostal do víru velké politiky. Poté, co císařský vojevůdce Belisar porazil Vandaly, začal císař Justinian (527–565) sprádat plány na podmanění Itálie ovládané Góty a sjednocení obou částí někdejší mocné Říše římské.

Záminku našel v zavraždění Amalasynty, někdejší gótské královny. Vystupoval v roli jejího mstitele. Gótský král Teodat „zvonil na poplach“, dobře věda, že se s Justinianem vojensky nemůže měřit. Požádal římského biskupa, aby odplul do Konstantinopole a snažil se vyjednat klid zbrani. Agapit musel zastavit kostelní majetek, aby si tak nákladnou cestu mohl dovolit, což mj. svědčí o zuboženém stavu církevních financí té doby.

Skutečně vyplul a na císařském dvoře v Konstantinopoli se mu dostalo důstojného přivítání se všemi poctami, jež nástupci galilejského rybáře patří. Jiskřička naděje, kterou Agapit patrně i choval, brzy pohasla, poněvadž Justinian nejevil ani náznak ochoty upustit od svého válečného záměru a neustále hovořil

o své povinnosti pomstít zavražděnou Amalasyntu.

Situaci navíc zkomplikovala kauza patriarchy Anathima, licoměrného patolizala nenáviděného lidem, který podléhal bludařství monofyzitismu, tj. hlásání hereze, že Ježíš měl toliko jednu přirozenost, a to božskou. U císaře však nalezl tento kariérista a heretik zastání a chráněn jeho autoritou si dovoľoval stále více.

Justinian se snažil pontifika Agapita dokonce přesvědčit, aby veřejně prohlásil, že Anathim je muž na svém místě. Smlouval, zahrnoval ho nákladnými dary, vyhrožoval. Agapit se nenechal ani zvíkat, ani koupit, ani zastrašit. Do očí mu vmetl tato slova: „Měl jsem zato, že jdu k Justinianovi, nekřesťanštějšímu panovníkovi, ale vidím, že jsem přišel k Dioklecianovi. Věz, že se nebojím ani vězení, ani meče, chci jen uhájit Kristovu pravdu.“

Vytrvalost Agapitova přinesla ovoce a Justinian nakonec Anathima odvrhl a nechal jmenovat nového patriarchu – Mennu. Agapit ho dokonce vysvětil, což byl ojedinělý případ v dějinách, že papež vysvětil konstantinopolského patriarchu. Sám Justinian pak sepsal pravověrné vyznání, které předložil Agapitovi, aby ze sebe setřásl podezření z hereze. V Dantově *Božské komedii* můžeme číst toto vyznání Justinianovo na Agapitovu adresu: „Agapit, duše vírou čistá a vrchní pastýř, ved' mne k pravdě zase, mne obrátila jeho slova jistá.“

Agapit ještě svolal do Konstantinopole synodu, avšak již se jí nezúčastnil. Dne 22. dubna 536 totiž odešel ke svému Stvořiteli. Jeho pontifikát trval pouhých osm měsíců, ale přinejmenším dvěma počiny si vysloužil úctyhodné postavení mezi římskými biskupy – spálením oněch nešťastných listin s odsouzením Dioskura a neochvějností ve sporu o Anathima. Nicméně i jinými kroky se zapsal do dějin církve svatě – zakázal, aby v kostelích vyučovali Kristovu nauku laici a po porážce Vandalů v severní Africe nedovolil (a to i navzdory výslovné žádosti Justinianově), aby při znovuožívání křesťanství v těchto končinách zastávali vysoké církevní posty obrázení ariáni, neboť to odporovalo církevnímu právu.

Agapitova tělesná schránka byla poslána v olovené rakvi do Říma, kde v září roku 536 spočinula na nádvoří u chrámu sv. Petra.

Historická věrohodnost Nového zákona

Hlavními zdroji, z nichž se dozvídáme o Ježíši Kristu, o jeho učení, zázracích, umučení, smrti a zmrtvýchvstání, jsou texty Nového zákona a živá tradice odkazovaná z pokolení na pokolení ve společenství katolické církve.

Objektivní vědecká badání jednoznačně potvrzují to, že historická věrohodnost textů Nového zákona je nezpochybnitelná. Byly to nejčastěji opisované a rozšiřované texty ve starověku – zachovaly se ve 25 000 rukopisů (pro srovnání: druhá v pořadí, Homérova *Iliada*, se zachovala v 643 manuskriptech, z nichž nejstarší pochází až z 8. století po Kr.). Tak obrovský počet kopií umožňuje ideální restaurování originálu. Z vědeckého úhlu pohledu je autentičnost knih Nového zákona dostatečně potvrzena. Žádný ze starověkých textů totiž nemá tak velkou oporu potvrzující jeho shodu s originálem. Máme k dispozici 5 656 rukopisů, které obsahují celý řecký text Nového zákona nebo jeho částí, 10 000 manuskriptů latinské Vulgáty a 9 300 jiných raných manuskriptů. Nejstarší z nich – rukopis nalezený v Egyptě Johnem Rylandsem – pochází z roku 130 po Kr.; Bodměřův papyrus II – z roku 150 po Kr.; papyrus Chestera Beattyho – z roku 200 po Kr.; Kodex vatikánský (obsahující celou Biblii) – z roku 325 po Kr.; Kodex sinajský (se všemi knihami Nového zákona a s polovinou knih Starého zákona) – z roku 350 po Kr. Kromě toho existuje více než 15 000 kopií různých překladů, které byly provedeny kolem roku 150 po Kr.

Tyto skutečnosti překvapují tím více, když je srovnáme se zachovanou starověkou literaturou. Tak např. nejstarší rukopis sedmi děl Sofoklových, který máme, byl zapsán 1 400 let po autorově smrti. Nejstarší opis *Zápisů o válce galské* Julia Caesara (58–50 př. Kr.) dělí 900 let od data napsání jeho originálu. Rukopisy Ta-

Rukopis Vulgáty z r. 1407 užívaný k hlasitému čtení v kláštorech

citových *Dějin* (100 let po Kr.) pocházejí ze 9. a 11. století atd. Žádné jiné dílo starověké literatury řecko-římské nemá tolik četných důkazů své autentičnosti jako texty Nového zákona.

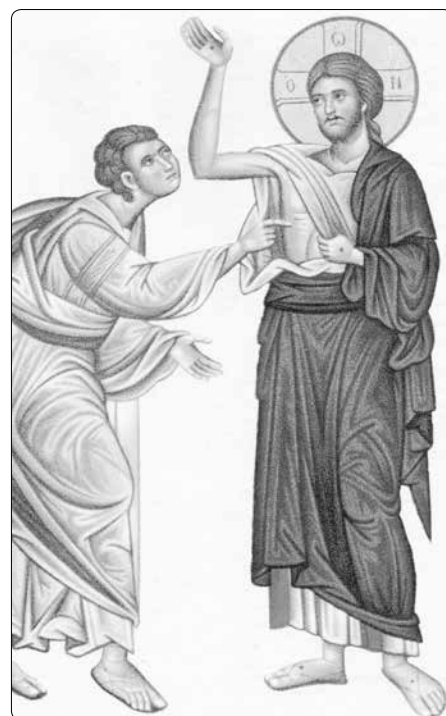
Všechny tyto údaje potvrzují, že historická věrohodnost Nového zákona je nezpochybnitelná. Sir William Ramsay, považovaný za jednoho z nejlepších archeologů všech dob, potvrdil, že příběh, jaký např. sv. Lukáš uvedl ve svém evangeliu a ve Skutcích apoštolů, je nedostižným vzorem, co se týká věrohodnosti, a proto musí být jejich autor započten mezi největší historiky. Je třeba pamatovat i na to, že také četná archeologická naleziště v nejdětalnějších podrobnostech potvrzují historickou hodnotu Bible.

Historický fakt zmrtvýchvstání

Zmrtvýchvstání je fakt, který měl svoje místo v konkrétním čase a místě, ale především je tajemstvím víry. Pravdu o zmrtvýchvstání nám odkázali ti, kteří potkali Zmrtvýchvstalého. Ti si byli natolik jisti, že Kristus skutečně vstal z mrtvých a je Bohem, že za tuto pravdu dali svůj život. Je to největší svědectví jejich věrohodnosti. Blaise Pascal napsal: „Věřím jen těm svědkům, kteří se dali zabít.“

Nejúplnějši a nejvěrohodnější zpráva o skutečnosti Kristova zmrtvýchvstání se nachází v textech Písma svatého Nového zákona. Profesor Jacques Perret, vynikající specialista v oboru starověkých dějin klasické epochy (vedl katedru dějin starověkého Říma na Sorbonně v Paříži), podrobil důkladnému zkoumání evangelní texty o zmrtvýchvstání. Publikoval je v knize *Ressuscité?: approche historique* (Paříž, 1984). Autor takto shrnuje výsledky svých výzkumů: „Když se odmítá víra v Ježíšovo zmrtvýchvstání, neděje se to z důvodů historických. Historie, na stupni, jakém je toho schopna, nejenom neodporuje, ale dochází k přijímání za nejvíce pravděpodobnou ze všech hypotéz tu, že evangelisté uvádějí zásadní pravdu o tom, co se stalo.“ Perret demaskuje nedostatek objektivnosti u všech těch, kteří zpochyb-

ňují věrohodnost textů evangelia: „Stal by se předmětem žertů všech kolegů ten historik starověku, který by používal v jakémkoliv oboru svého vědeckého badání metody, za jejichž pomoci mnoho exegetů (neznajících nic, ani nechtějících nic vědět o novodobých technikách historických

Zmrtvýchvstalý a apoštol Tomáš

badání) odmítá svědectví evangelistů. „Jejich skepticismus vůči historičnosti faktu zmrtvýchvstání není způsobený objektivními příčinami, ale předsudky, předpojatostmi a shora přijatými tvrzeními. Pro Perreta je zřejmé, že historická badání – na takovém stupni, jak je to možné – vedou k přijetí pravdy o zmrtvýchvstání Krista.

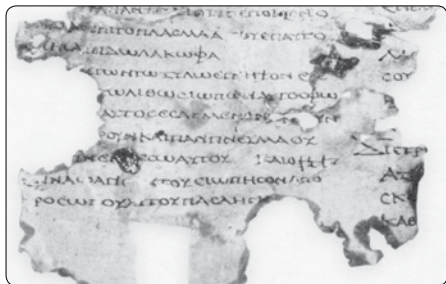
Texty Nového zákona začaly vznikat hned po Ježíšově smrti a zmrtvýchvstání, a tedy za života svědků těch mimořádných událostí. Křesťané od samého počátku – s velikou odvahou a riskováním života – hlásali pravdu o zmrtvýchvstání a tato katecheze byla záhy sepisována. Perret se svým smyslem důkladného historika nemá pochybnosti, že zjevování se zmrtvýchvstalého Ježíše je v Novém zákoně představeno jako konkrétní událost, dosvědčovaná

Lékaři a právníci 75 zemí odmítají náhradní mateřství

zrakem, dotykem, sluchem. „Ta zjevení jsou vnímatelná i pro nevěřícího (Šavel), který se kvůli nim obrací,“ píše profesor. Je očitou záležitostí, že zmrtvýchvstání překračuje historii, protože má rozměr transcendentní, ale jeho historický rozměr není možno negovat nebo pomíjet.

Nejstarší text hovořící o Kristově zmrtvýchvstání (1 Kor 15,3-8) pochází z poloviny 1. století. Vynikající francouzský vědec Jean Carmignac prokázal, že originální text 1 Kor 15,3-8 byl napsán v jazyku semitském (hebrejsky, nebo – což je více pravděpodobné – v aramejštině) v Jeruzalémském společenství prvních křesťanů židovského původu. Ti uvěřili v Kristovo zmrtvýchvstání proto, že ho osobně potkali. Byli mezi nimi Petr a všichni apoštolové, a také, jak píše sv. Pavel: „Poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud naživu, někteří však již zesnuli.“ (1 Kor 15,6)

Je třeba zdůraznit, že zprávy o Kristově zmrtvýchvstání v textech Nového zákona si neprotiřečí. Jsou v nich pevné, neměnné fakty: přítomnost žen u hrobu, tvrzení, že hrob je prázdný, ohlášení zmrtvýchvstání, setkání se Zmrtvýchvstalým. Celé poselství o zmrtvýchvstání je jednoznačné: ukřižovaný a do hrobu uložený Ježíš je opět živý a je viděn mnohými. Evangelisté Matouš, Marek, Lukáš a Jan nelíčí různé historie, ale z velmi bohaté tradice

Starobylý fragment manuskriptu Septuaginty, kolem 1. století před Kr.

a svědectví, které bylo sdělováno, vybírají různé detaily, řídíce se situací společenství, kterému píší. Známý teolog John A. T. Robinson potvrzuje: „Rozdíl v pašijových sděleních jsou přesně toho druhu, jaké můžeme očekávat ve skutečných zprávách. Naplánované zvěsti by byly mnohem lépe zkoordinované a neshody pečlivě zahlazené.“ Další významný biblista, Alfred Plummer, píše: „Zdání navzdory obtíži ve zkoordinování těch sdělení poukazují na

Celosvětový zákaz náhradního mateřství a zahájení procesu vedoucího k přijetí mezinárodní úmluvy na toto téma, závazné pro státy, které ji ratifikují: to je jádro „Casablanské deklarace“, kterou nedávno podepsala stovka právníků, lékařů, psychologů a sociologů 75 národností, kteří se sešli v Maroku. Tato země nebyla vybrána náhodou, neboť zakazuje praxi tzv. náhradního mateřství, což je fenomén, který se stal legálním ve 20 z 212 zemí světa: v Austrálii, čtyřech státech USA, Velké Británii, Kanadě, Bělorusku, Rusku, na Ukrajině, v Kazachstánu, Gruzii, Indii, Izraeli, Mexiku, Nepálu, Thajsku, Guatemale, na Kypru, v Řecku, Belgii a na Islandu.

Signatáři deklarace uvádějí, že jsou si vědomi „utrpení lidí, kteří nemohou zplodit potomka“, nicméně jsou pře-

svědčení, že náhradní mateřství „podkopává lidskou důstojnost a přispívá k tomu, že se z žen a dětí stávají komodity“, a proto žádají všechny státy, aby ho „odsoudily ve všech jeho modality a formách, ať už je placené, nebo nikoli, a aby přijaly opatření k jeho potírání“. V tomto ohledu je formulováno šest doporučení pro státy: zakázat náhradní mateřství na jejich území; odmítnout jakoukoli právní hodnotu smluv v této oblasti; stanovit sankce jak pro zprostředkovatele mezi náhradními matkami a budoucími rodiči, tak pro ty, kteří se k této praxi uchylují ve své zemi nebo v zahraničí; a konečně jednat o „přijetí mezinárodního právního nástroje vedoucího k všeobecnému zrušení náhradního mateřství“.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html

Na webových stránkách Aliance pro rodinu se lze připojit k petici za konec obchodu s lidmi a proti vykořisťování žen, která je adresována českým poslancům a poslankyním, aby postavili surogátní (náhradní) mateřství mimo zákon – viz zde: <https://alipro.cz/petice-za-konec-obchodu-s-lidmi>.

jejich věrohodnost“, a Joachim Jeremias, též proslulý znalec Písma svatého, dodává: „Právě v rozmanitosti osob, okolností, míst se ukazuje přirozená paměť na hodiny Paschy a ty, které následovaly po ní.“

V evangelijních popisech zmrtvýchvstání vládne ohromná radost a touha podělit se o tu neuvěřitelnou zvěst, že Ježíš vstal z mrtvých a je stále přítomný ve společenství církve, aby nám dával svou Božskou lásku a věčný život. Uvěřit v Ježíšovo zmrtvýchvstání znamená navázat s ním osobní vztah blízkosti v každodenní modlitbě a ve svátostech pokání a Eucharistie. Pán Ježíš nám objasňuje, že kdo uvěří v jeho zmrtvýchvstání, má život věčný: „Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužije život, ale hněv Boží na něm zůstává.“ (Jan 3,36) Na druhé straně ve *Slově poučení* čteme slova Pána Ježíše určená mystičce Alici Lenczewske: „Vidíš, Mé dítě, Já jsem sám sebe složil Bohu za Oběť, abych vás zachránil. Každý člověk je zachráněn a může se vrátit k Bohu – k Plnosti, z níž zůstal stvořen. Může, pokud neodmítne ten dar a nepohrdne jím i Bohem – dárcem daru.“ (SP 459)

Každý z nás může prožít radostné setkání se zmrtvýchvstalým Kristem ve svátostech pokání a Eucharistie. Když Ježíšo-

vi vyznáme všechny svoje hříchy, budeme jich litovat a rozhodneme se napravit, zažíváme radost zmrtvýchvstání, přejítí ze smrti do života. Zmrtvýchvstalý Ježíš je skutečně přítomný v Eucharistii a touží nám dávat svoji lásku a věčný život. Vybíjí nás: „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a nebudete-li pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,53-54)

„Celý příběh lidstva a příběh každého člověka je tak Mnou veden, abyste dostali přípravu na sjednocení se se Mnou ve věčnosti. Nyní se můžete se Mnou stýkat v modlitbě, v meditaci nad Mým životem, Slovem, znamením, která jsem vám dal a neustále dávám. Znamením nejvýmluvnějším je Má přítomnost v Eucharistii. Jsem skrytý v Hostii a při Jejím požívání začíná setkání duše se Mnou živým a skutečným, i když skrytým před myslí a smysly těla. Poznávat Mne a dotýkat se je možné srdcem milujícím a důvěřujícím – srdcem dítěte. Čím větší je víra a láska, tím je sjednocení se Mnou pevnější a poznání hlubší.“ (SP 430)

Z Miłujcie się! 2/2022 přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

O Božím milosrdenství

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

V tomto klimatu přichází první „Pokoj vám!“. Učedníci by se měli stydět, ale místo toho se radují. Kdo jim rozumí... Proč? Kvůli té tváři, tomu pozdravu a těm slovům se jejich pozornost přesouvá od nich samotných k Ježíši. Text upřesňuje, že „učedníci se zaradovali, když uviděli Pána“ (v. 20). Odvracejí pozornost od sebe a svých selhání a jsou přitahováni jeho pohledem, kde není přísnost, ale milosrdenství. Kristus jim nevyčítá minulost, ale přináší jim dobrotu jako vždy. A to je oživuje, vlévá do jejich srdcí ztracený pokoj, činí z nich nové lidi, očistěné odpuštěním daným bez vypočítavosti a odpuštěním daným bez zásluh.

To je Ježíšova radost, radost, kterou jsme i my zakusili, když jsme zakusili jeho odpuštění. Byli jsme jako učedníci o Velikonocích: po pádu, hříchu, selhání. V takových chvílích se zdá, že už se nedá nic dělat. Ale právě tam Pán dělá vše pro to, aby nám dal svůj pokoj: skrze zpověď, slova člověka, který je nám blízký, vnitřní útěchu Ducha, nečekanou a překvapivou událost... Bůh se různými způsoby stará o to, abychom pocítili náruč jeho milosrdenství, radost, která pramení z přijetí „odpuštění a pokoje“. Ano, Boží radost se rodí z odpuštění a pokoje. Taková je: rodí se z odpuštění a zanechává pokoj; radost, která povznáší, aniž by ponížovala, jako by Pán nechápal, co se děje. Bratři a sestry, vzpomeňme si na odpuštění a pokoj, které přijímáme od Ježíše. Každý z nás je obdržel, každý z nás s nimi má zkušenost. Udělejme si malou připomínku, udělá nám to dobře! Dávejme přednost vzpomínkám na Boží objetí a pohlázení před vzpomínkami na naše chyby a pády. Tímto způsobem budeme žít radost. Protože pro ty, kdo zakoušejí Boží radost, už nikdy nic nemůže být jako předtím! Tato radost nás mění.

2. „Pokoj vám!“ Pán to říká podruhé a dodává: „Jako Otec poslal mne, tak já posílám vás.“ (v. 21) A dává učedníkům Ducha Svatého, aby z nich učinil prostředníky smíření: „Komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny.“ (v. 23) Nejenže přijímají milosrdenství, ale stá-

vají se šířiteli téhož milosrdenství, které přijali. Tuto moc dostávají, ale ne na základě svých zásluh, svého studia, nikoliv: je to čistý dar milosti, který však spočívá na jejich zkušenosti jakožto lidí, kterým bylo odpuštěno. A já vás vyzývám, misionáři milosrdenství: pokud se někdo z vás necítí být člověkem, kterému bylo odpuštěno, zastavte a nedělejte misionáře milosrdenství, dokud nebudete mít pocit odpuštění. A z této přijaté milosti budete schopni dát mnoho milosrdenství, dát mnoho odpuštění. Dnes a vždy v církvi se k nám musí odpuštění dostat tímto způsobem, skrze pokornou dobrotu milosrdného zpovědníka, který ví, že není držitelem nějaké moci, ale kanálem milosrdenství, který na druhé vylévá odpuštění, z něhož měl sám prospěch. A odtud pramení odpuštění všeho, protože Bůh odpouští všechno – všechno a vždycky. My jsme ti, kdo se unavují prosit o odpuštění, ale on vždy odpouští. A vy musíte být kanály tohoto odpuštění, a to prostřednictvím své vlastní zkušenosti, že vám bylo odpuštěno. Nemučte věřící, kteří přicházejí s hříchy. Máte vědět, o co se jedná? Ne. Naslouchejte a odpouštějte. A poskytněte dobrou radu do budoucna. Bůh odpouští všechno: nezavírejte ty dveře...!

„Těm, kterým odpustíte hříchy, budou odpuštěny.“ Tato slova stojí na počátku svátosti smíření, ale nejen jí. Celá církev byla Ježíšem ustanovena jako společenství rozdávatelů milosrdenství, jako znamení a nástroj smíření pro lidstvo. Bratři a sestry, každý z nás obdržel ve křtu Ducha Svatého, aby byl mužem a ženou smíření. Když zakoušíme radost z osvobození od břemene hříchů a selhání, když na vlastní kůži poznáváme, co to znamená znovuzrození po zkušenosti, která se zdála být bez východiska, pak se musíme s lidmi kolem nás dělit o chléb milosrdenství. Cítíme se k tomu povolání. A ptejme se sami sebe: Já, tady, kde žiji, já, ve své rodině, já, v práci, ve svém společenství, podporuji společenství, jsem tkalcem smíření? Snažím se zmírňovat konflikty, přinášet odpuštění tam, kde je nenávisť, mír

tam, kde je zášť? Nebo se propadám do světa pomluv, které vždycky zabijí? Ježíš v nás hledá svědky těchto svých slov před světem: Pokoj vám! Obdržel jsem pokoj: dávám ho druhým.

3. „Pokoj vám!“ opakuje Pán potřetí, když se po osmi dnech znovu zjevuje učedníkům, aby potvrdil Tomášovu víru. Tomáš se chce dívat a dotýkat se. A Pán

se nepohoršuje nad jeho nevěrou, ale přichází k němu: „Vlož sem svůj prst a podívej se na mé ruce.“ (v. 27) To nejsou slova výzvy, ale milosrdenství. Ježíš chápe Tomášovy potíže: nechová se k němu tvrdě a apoštol je takovou laskavostí vnitřně dojat. A tak se z nevěřícího stává věřícím a činí nejjednodušší a nejkrásnější vyznání víry: „Pán můj a Bůh můj!“ (v. 28) Je to krásná invokace, kterou si můžeme přivlastnit a opakovat ji po celý den, zvláště když prožíváme pochybnosti a temnotu jako Tomáš.

Protože v Tomášovi je příběh každého věřícího, každého z nás, každého věřícího: jsou těžké chvíle, kdy se zdá, že život odporuje víře, kdy jsme v krizi a potřebujeme se dotknout a vidět. Ale stejně jako Tomáš právě zde znovu objevujeme Pánovo srdce, jeho milosrdenství. V těchto situacích k nám Ježíš nepřichází triumfálně a s ohromujícími důkazy, neprovádí bombastické zázraky, ale nabízí hřejivá znamení milosrdenství. Utěšuje nás stejným způsobem jako v dnešním evangeliu: nabízí nám své rány. Nezapomínejme na to, že tváří v tvář hříchu, a to i tomu nejošklivějšímu, ať už našemu nebo cizímu, je vždy přítomen Pán, který nám nabízí své rány. Nezapomeňte na to. A ve své zpovědnické službě dávejte lidem naše rány, které jsou mocnější než hřích. ►

► A také nás to nutí objevovat rány našich bratří a sester. Ano, Boží milosrdenství nás v našich krizích a zápasech často přivádí do kontaktu s utrpením našich bližních. Mysleli jsme si, že jsme to my, kdo je na vrcholu utrpení, na vrcholu těžké situace, a tady, mlčky, zjišťujeme, že je tu někdo, kdo prožívá horší časy, horší období. A když se postaráme o rány svých bližních a vylijeme na ně milosrdenství, zrodí se v nás nová naděje, která utěšuje tváří v tvář únavě. Zeptejme se tedy sami sebe, zda jsme se v nedávné době dotkli ran někoho, kdo trpí na těle nebo na duchu; zda jsme přinesli pokoj zraněnému tělu nebo zlomenému

duchu; zda jsme věnovali nějaký čas naslouchání, doprovázení, utěšování. Když tak činíme, setkáváme se s Ježíšem, který se na nás z očí životem zkoušených dívá milosrdně a říká: Pokoj vám! Rád vzpomínám na přítomnost Panny Marie mezi apoštoly a na to, jak jsme na ni po Letnicích mysleli jako na Matku církve: tak rád na ni myslím v pondělí, po Nedele milosrdenství, jako na Matku milosrdenství: ať nám pomáhá jít vpřed v naší velmi krásné službě.

*Přeložil Petr Vacík,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecné oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolání ke spáse.

2. čtení - 1 Petr 1,3-9

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nasmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé. Je pro vás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc (a vede) ke spáse, která se má ukázat (nyní) v poslední době. A proto budete potom jásat, i když vás snad musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to ke chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Za to budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti, až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše.

Evangelium - Jan 20,19-31

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“

Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“

On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevloším svůj prst na místo hřebů a nevloším svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“

Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

DALŠÍ NAPOMENUTÍ DO NĚMECKA: LAICI NEMOHOU BĚŽNĚ KŘTÍT ANI KÁZAT PŘI MŠI

Laici nemohou pravidelně kázat při mši svaté ani udělovat svátost křtu, uvedl prefekt Dikasterie pro bohoslužbu a svátosti kardinál Arthur Roche v listu předsedovi Německé biskupské konference, biskupovi Georgu Bätzingovi.

Prefekt vatikánského úřadu odpovídajícího za liturgii uvádí: „Je nepřijatelné, aby ve vědomí křesťanského společenství docházelo k nedorozuměním ohledně role a identity kněze, který jediný může ve svátostné oblasti působit *in persona Christi capitis*.“ Poukazuje na to, že kněz na základě svěcení zastupuje Krista. „Nejde o nerovnost mezi pokřtěnými, ale o uznání toho, že existují rozdílnosti, jejichž původcem je Duch Svatý, jenž vytváří různá charismata, která se navzájem odlišují a doplňují.“

Dále píše, že výlučnost pronášení homilie při slavení všech svátostí „je třeba chápat ve svátostné rovině a nikoli pouze v rovině funkční“. Jde totiž o „činnost strukturálně a neoddělitelně spojenou se svátostným působením, za které je vždy na základě svátosti svěcení zodpovědný vysvěcený služebník“. Prefekt Dikasterie pro bohoslužbu a svátostí upozornil, že proto také nejde o dosažení „lepší teologické přípravy nebo lepších komunikačních schopností laiků (mužů či žen)“. „Dobře vzdělaní laici by se měli podílet na katechezi nebo rozhovorech nad Písmem, nikoli však kázat při mši, jak se to na mnoha místech děje,“ dodal vatikánský kardinál.

Podobně rovněž odmítl institut laiků jako stálých vysluhovatelů svátosti křtu, který se již objevuje v některých německých diecézích. Zdůvodňovat jeho zavedení například nedostatkem kněží není podle kanonického práva možné. Laici mohou platně udělovat křest pouze ve výjimečných případech, jako je nebezpečí smrti nebo „v bolestných situacích pronásledování, ale také na misijních územích a v jiných případech zvláštní potřeby“. Taková situace však v německých diecézích nenastává. „Neexistuje tedy žádný schválený německojazyčný obřad pro slavení křtu mimořádným duchovním,“ vysvětlil kardinál Arthur Roche.

Zdroj: www.cirkev.cz, 31. 3. 2023

Můj zápas o milosrdenství

Deníček svaté sestry Faustyny Kowalské (1905–1938) je vzácným pokladem Pánových slov o největší vlastnosti jeho lásky – o milosrdenství – a zároveň zdrojem hlubokého duchovního poznání této polské řeholní sestry. Sestra Faustyna v poslušnosti zapsala pro nás a pro útěchu naší duše množství mimořádně poučných příhod všedního dne, v nichž upřímně, odhodlaně a často hrdinsky zápasila o lásku: o lásku v jejích tisících podobách, jak je to každý den potřebné v každém společenství. Vytrvat v lásce, věrně a statečně, tváří v tvář mnoha protiventstev a překážek, to se stalo Faustyniným vydaným postojem duše, který proměňoval její okolí. Ale v neustálém vědomí, že ona – tak jako my – nemá tuto sílu sama od sebe, musela zcela důvěřovat Ježíši: „*Ty víš, co snesu. Pevně věřím, že Bůh mi nemůže dát více než to, co zmůžu. Důvěřuji v jeho milosrdenství.*“ (D 1118)

Nikdy nepolevit v lásce – ani v tom nejmenším! Takovéto úsilí se v očích lidí může zdát bezvýznamné anebo zůstává nepovšimnuté, ale pod milujícím Božím pohledem se může stát něčím „velkým a silným“. Sestra Faustyna popsala takovou situaci v září 1937: „*Sestra, která má klekátko vedle mě, po dobu meditace neustále pokašlává, nejednou bez přestávky; v jisté chvíli mě napadlo, že na dobu meditace změním místo, protože to bylo už po mši svaté, ale napadlo mě, že když změním místo, ta sestra si to uvědomí, a tak jí může přijít líto, že se od ní odsunuji. Předsevzala jsem si vytrvat v modlitbě i na svém místě, obětující Bohu úkon trpělivosti. Ke konci meditace mou duši zaplavila taková Boží útěcha, jakou mé srdce jen dokázalo snést, a Pán mi dal poznat, že kdybych se od té sestry odsunula, přišla bych také o ty milosti, které splynuly na mou duši.*“ (D 1311)

Mnohem závažnější okolnosti popsala svatá Faustyna v listopadu téhož roku v krakovském klášteře: „*Dnes ráno přišlo na fortnu pět nezaměstnaných, kteří mermomocí chtěli vejít dovnitř. Když se jimi sestra N. zabývala delší dobu a nic s nimi nedokázala, přišla do kaple k matince⁽¹⁾*

Chvála Božího milosrdenství

Modlitba svaté sestry Faustyny

Boží láska je květ, Boží milosrdenství ovoce.
Ať duše, která pochybuje, čte tyto řádky, nabude důvěru.

Milosrdenství Boží, pramenící z lůna Otce, důvěřuji ti,
milosrdenství Boží, největší Boží vlastnosti,
milosrdenství Boží, nepochopené tajemství,
milosrdenství Boží, prameni tryskající z tajemství Nejsvětější Trojice,
milosrdenství Boží, nedostižné lidským ani andělským rozumem,
milosrdenství Boží, které nás voláš z nicoty k bytí,
milosrdenství Boží, z něhož pramení všečen život a štěstí,
milosrdenství Boží, přesahující nebesa,
milosrdenství Boží, zdroji divů a zázraků,
milosrdenství Boží, zahrnující celý vesmír,
milosrdenství Boží, sestupující na svět v osobě vtěleného Slova,
milosrdenství Boží, které vytrysklo z otevřené rány Ježíšova Srdce,
milosrdenství Boží, skryté v Ježíšově Srdci pro nás a zvláště pro hříšníky,
milosrdenství Boží, nevyzpytatelné v ustanovení Eucharistie,
milosrdenství Boží v ustanovení svaté Církve,
milosrdenství Boží ve svátosti křtu svatého,
milosrdenství Boží, které nás ospravedlňuje skrze Ježíše Krista,
milosrdenství Boží, které nás provází celý život,
milosrdenství Boží, které nás zaplavuje zvláště v hodině smrti,
milosrdenství Boží, které nás obdařuje věčným životem,
milosrdenství Boží, které nás chrání před pekelným ohněm,
milosrdenství Boží, obracející zatvrzelé hříšníky,
milosrdenství Boží, úžase andělů a vytržení světců,
milosrdenství Boží, které nás pozvedá v každé nouzi,
milosrdenství Boží, zdroji našeho štěstí a radosti,
milosrdenství Boží, koruno všech Božích skutků,
milosrdenství Boží, v němž jsme všichni ponořeni,
milosrdenství Boží, sladký pokojí ztrápených srdcí,
milosrdenství Boží, jediná naděje zoufalých duší,
milosrdenství Boží, odpočinku a pokojí uprostřed trýzní,
milosrdenství Boží, rozkoši a vytržení svatých duší,
milosrdenství Boží, probouzející naději v každé beznaději, důvěřuji ti.
Věčný Bože, jehož milosrdenství je bez konce, nevyčerpatelný poklade slitování, pohleď na nás s laskavostí a rozmnož v nás své milosrdenství, abychom v těžkých chvílích neupadali na duchu, ale s velkou důvěrou se poddávali tvé svaté vůli, která je sama láska a milosrdenství.
Ó nepochopitelné a nevyčerpatelné Boží milosrdenství, kdo tě může dostatečně velebít a oslavovat?
Ty největší vlastnosti všemohoucího Boha, sladká naději hříšného člověka!

(Z archivu Světla)

a matinka přikázala, abych šla já, a byla jsem ještě kousek od fortny a už jsem zaslechla, jak se hlasitě dobývají. Jednu chvíli mě naplnila pochybnost a obava, nevěděla jsem, zda jim mám otevřít, nebo jako ta sestra N. odpovědět okénkem. Avšak najednou jsem v duši uslyšela hlas: »Jdi a otevři fortnu a hovoř s nimi s takovou sladkostí, jako hovoříš se mnou.« Hned jsem otevřela

fortnu a přišla k tomu, co vypadal nejhrozněji, a začala jsem s ním mluvit s takovou sladkostí a klidem, že oni sami nevěděli, co mají dělat, a začali také hovořit mírně a řekli: »Co se dá dělat, když pro nás klášter nemá práci.« A klidně odešli. Zřetelně jsem cítila, že Ježíš skrze mě působil na jejich srdce. – Jak je dobře jednat pod Božím vlivem.« (D 1377) ▶

► Velmi působivá je jedna příhoda z května 1938. Možná si zde někteří z nás vzpomenu na osobu, která nás hluboce zranila a ublížila nám: „Dnes mě navštívila jistá osoba ze světa, kvůli níž jsem měla veliké nepříjemnosti, která zneužila mé dobroty lhaním v mnoha věcech. Když jsem ji uviděla, ztuhla mi krev v žilách, když mi před očima stanovalo všechno, co jsem kvůli ní musela vytrpět, i když bych se od toho jedním slovem mohla osvobodit. A napadlo mi, abych jí dala poznat pravdu rozhodně a okamžitě. Ale najednou se mým očím ukázalo Boží milosrdenství a rozhodla jsem se, že s ní budu jednat tak, jak by s ní jednal Ježíš, kdyby byl na mém místě. Začala jsem s ní vlídně rozmlouvat, a když zatoužila se mnou hovořit o samotě, tehdy jsem jí dala jasně a přitom velmi citlivě poznat smutný stav její duše. Viděla jsem její hluboké rozrušení, třebaže je přede mnou ukrývala. V tu chvíli vešla třetí osoba, a tak náš

Klášter v Krakově-Lagiewnikách

rozhovor o samotě skončil. Ta osoba mě prosí o sklenku vody a ještě o jiné dvě věci, v čemž jsem jí ráda vyhověla. Avšak nebyť Boží milostí, nedokázala bych s ní takto jednat. Když odešly, děkovala jsem Bohu za tu milost, která mě v té chvíli posilovala. Tu jsem uslyšela tato slova: »Jsem rád, že jsi jednala jako má opravdová dcera. Buď vždy milosrdná, jako jsem milosrdný já. Z lásky ke mně miluj všechny, i ty největší nepřátele, aby se ve tvém srdci mohlo plně odrazit mé milosrdenství.« Ó Kriste, s Tvou milostí jde všechno, i když je třeba vynaložit tak veliké úsilí.“ (D 1694–1696)

*Z Vítězstvo Srdca 148/2022
přeložil a upravil dd*

Poznámky:

⁽¹⁾ Jedná se o matku Irenu Krzyżanowskou, která byla představenou sestry Faustyny po dobu jejího pobytu v Krakově. Sestry své představené říkaly zdobně „matinko“.

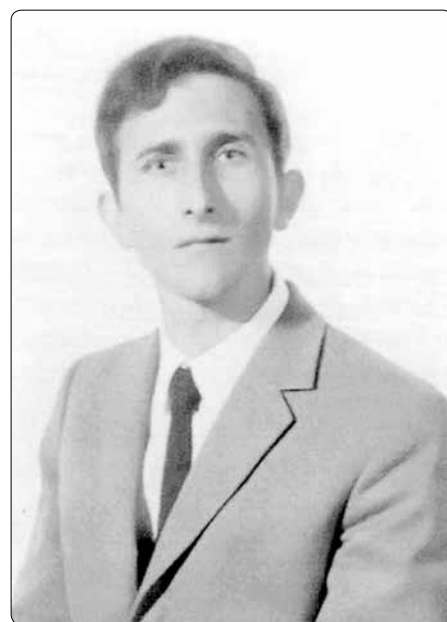
Z pošťáka poslem Božího milosrdenství

Oblíbeným turistickým cílem italského regionu Umbria je historické město Terni, známé pozůstatky římského amfiteátru, jakož i nedalekými vodopády Marmore a jezerem Piediluco. Centru města dominuje nádherný, impozantní kostel sv. Petra, který 16. října 2004 světil tehdejší biskup Mons. Vincenzo Paglia dvěma kněžím – donovi Adolfo Bettinimu a donovi Francescu P. Vaccarinimu. Od té doby se kostel stal duchovním centrem, kde kromě běžných pastoračních aktivit působí také modlitební skupina Otce Pia a sdružení *Le Famiglie di Maria* (Mariiny rodiny). Charismatem tohoto sdružení je modlitba růžence v rodinách a za rodiny. Don Adolfo má nejen oficiální pověření kanovníka-penitenciáře, ale je rovněž diecézním exorcistou. Proto se sem lidé ze širokého okolí doslova hrnou, aby využili tuto delikátní, ale tak potřebnou službu útěchy, rady a podpory, která je často také příležitostí ke smíření s Bohem a bližním, příležitostí k osvobození duší od připoutanosti ke zlým silám, démonům. Dne 23. května 2022 oba kněží navštívili seminář v Aricci (městečko v blízkosti Říma), kde don Adolfo vyprávěl příběh svého povolání.

* * *

Jsem rozený organizátor. Ale moje životní cesta je přesně opačná, než jak jsem si ji naplánoval, protože Ježíš chtěl, abych se naučil úplně se mu odevzdat. Nedaleko Rimini jsem se před osmdesáti lety narodil jako šesté dítě v hluboce věřící italské rodině Bettiniových. Velmi rád jsem chodil do kostela na bohoslužby a už jako čtyřletý jsem mohl stát u oltáře jako malý ministrant. I když jsem nebyl nijak zvlášť fyzicky zdatný, nedokázal jsem si představit nic jiného než to, že jednou budu knězem. V roce 1953 mě jako jedenáctiletého poslali rodiče do diecézního chlapeckého semináře v Rimini. Když nám jeden misionář z Institutu sv. Daniela Comboniho vyprávěl o charismatu své řeholní komunity, byl jsem úplně

fascinován. Myšlenka stát se misionářem a možná jít i do Afriky se stala mým životním cílem, o kterém jsem snil. Proto jsem jako dvanáctiletý odešel ze semináře do apoštolské školy misionářů komboniánů v Thiene a následně jsem vstoupil

Adolfo Bettini

do jejich noviciátu. Měsíc před slavnostními sliby jsem, zcela nevysvětlitelně, dostal silné bolesti hlavy, a tak mě poslali domů, abych si odpočinul. Po příchodu domů jsem se rychle uzdravil a po týdnu jsem se vrátil ke spolubratrům.

Opět se však dostavily silné bolesti hlavy, takže tentokrát můj pobyt doma trval měsíc. Výsledek byl však tentýž: po návratu do noviciátu jsem pro bolesti hlavy nemohl mít ani otevřené oči. Představení mi tehdy poradili, abych zanechal řeholního života a vrátil se do světa. Pamatuji si, jak mi můj novicmistr řekl: „Jestli tě tu Pán chce, vždycky se můžeš vrátit, protože tyto dveře jsou pro tebe vždy otevřené.“ Když jsem musel odložit řeholní hábit, vnitřně jsem cítil, jako by mi byla odňata moje minulost a také budoucnost, moje vytoužené poslání a povolání. Deset let jsem se připravoval na svůj velký cíl stát se misionářem a teď se najednou všechno zhroutilo. Když otec viděl

moji slabou kondici, řekl, že nedokážu zvednout ani cihlu. Zkonstatoval, že nejlepší by byla pro mne asi práce na poště, „protože dopisy nejsou tak těžké“. Udělal jsem to, abych svého otce poslechl. Jako jedenadvacetiletého mě tedy přijali na poštu, hned na první žádost po dobře zvládnutých zkouškách. Zdálo se, že Boží vůlí je, abych doručoval dopisy; životní styl, který nesplňoval má očekávání.

A tak začala moje „kariéra“ pošťáka, nejprve v Rimini, později v Terni. Avšak moje srdce krvácelo, protože jsem nedokázal uhasit touhu stát se knězem.

První setkání s Otcem Piem

V roce 1963 jsem se na podnět jednoho přítele vydal do San Giovanni Rotondo, abych se poradil s Otcem Piem. Po mimořádně dobrodružné cestě, plné sněhových závějí, jsem konečně dorazil do cíle a vešel jsem rovnou do kostela. V ten zimní večer tam nebylo ani živé duše. Tak jsem šel do sakristie v naději, že najdu někoho, kdo mi řekne, jak se setkat s Otcem Piem. Po dlouhé chvíli sestoupil po schodech kapucínský mnich a pospíchal ke mně. Nejprve jsem si myslel, že mě chce vyhnat, a rozběhl jsem se k východu. Vtom za mnou zavolal: „Adolfo, kam jdeš?“ Zmateně jsem se otočil. Odkud mě tento bratr kapucín znal? Ale on mi už vysvětloval: „Jsem bratr Giovanni. Právě teď si mě Otec Pio zavolal do své cely a řekl mi: »Musíš mi udělat velkou laskavost. Jdi dolů do sakristie, je tam jistý velmi štíhlý mladý muž, jmenuje se Adolfo. Chce být misionářem, ale nemohl. Nyní přišel sem, aby si se mnou pohovořil. Řekni mu, že se s ním velmi rád zítra ráno o deváté setkám v Sále svatého Františka.“ Nevěděl jsem, co mám odpovědět, jak jsem zůstal zaskočen radostí. Takže všechno bude vyřešeno zítra ráno. Samozřejmě jsem byl na dohodnutém místě včas a každý si dokáže představit, v jakém napětí jsem byl. Nakonec přišel Otec Pio, ale nepodíval se na mě, jeho oči se dívaly opačným směrem. Jaké zklamání! Pomyslel jsem si: Po všech útrapách této cesty a po slibech ze včerejšího večera on kolem mne jen prošel a ani se na mě nepodíval – takže to všechno byla jen iluze!

V tom okamžiku se stigmatizovaný kapucín otočil, přistoupil ke mně a oslovil mne: „Ach, tady jsi? Co chceš?“ Moje

Otec Pio se dívá na klečícího Adolfa

odpověď přišla bleskurychle: „Co já chci? Ó nikoliv! Chci vědět, co chce ode mne Pán.“ Otec Pio se na mě podíval svými krásnými velkýma očima a já jsem cítil, jak mě svým pohledem proniká od hlavy až k patě. Byl to vznešený okamžik, na který nikdy nezapomenu. Potom mi pevným hlasem řekl: „Staneš se knězem, knězem Srdce Ježíšova, ale bude to trvat velmi dlouho. Připravuj se už teď a úplně se zsvět Ježíši.“

Velmi dlouho! Ano, trvalo to celých 25 let, než mi Pán připravil cestu, abych mohl být vysvěcen na kněze. Znovu a znovu jsem se sám sebe ptal, co zde na poště ještě dělám, pokud se přece jen mám stát knězem. Později jsem pochopil, že tako-

Adolfo jako pošťák

véto otázky jsou sice přirozené a pochopitelné, ale jsou jen lidskou logikou. Pán mě však vzal do své školy důvěry a důvěřovat se člověk naučí především tam, kde naše vlastní logika a naše čistě racionální úvahy již nedokážou držet krok.

Oblíbený zaměstnanec pošty

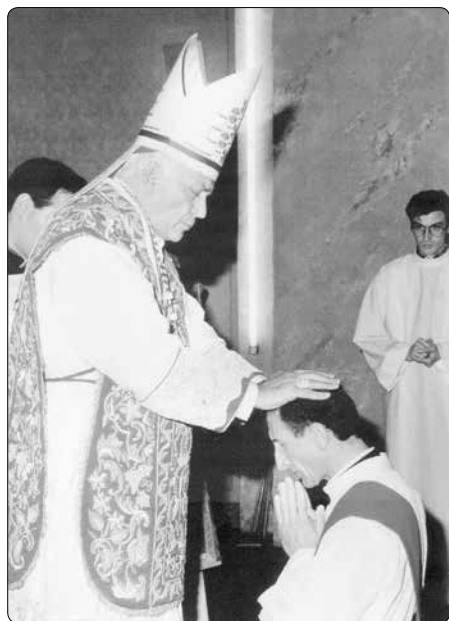
Léta, která jsem prožil jako zaměstnanec pošty, nejprve jako pošťák a později, po pracovním úrazu v roce 1983, jako administrativní pracovník, byla pro mne opravdu přípravným obdobím. Chválím za to Pána, protože jsem poznal svět práce, jakož i zkoušky a trápení rodin. Lidé mě často čekali před dveřmi, ale ne proto, aby konečně dostali očekávaný dopis, ale aby si vyslechli slovo útěchy a posily. Další výhodou bylo, že jsem se naučil – do té doby jsem byl velmi uzavřený – otevřít se lidem, naslouchat jim a s porozuměním a soucitem je doprovázet v jejich trápeních a potřebách. To je pro kněze nesmírně důležité! A to jsem v té době prožíval jako svoje poslání.

Mnohokrát jsem přišel za Otcem Piem a naučil jsem se od něho vidět pozitivně ty věci, které se nám jeví jako neštěstí. Když Bůh totiž dopustí něco bolestného, je to určitě pro nás k něčemu dobrému. Musíme se jen v tom bolestivém naučit nacházet a odhalit to dobré. Otec Pio mě též naučil, co je největším úkolem nás lidí: zemřít sobě, aby v nás žil Pán.

V práci o mém vnitřním utrpení nikdo nevěděl. Prošel jsem však obdobím velkého zklamání, když jsem jen těžko věřil, že Bůh se mnou ještě skutečně svůj plán. Abych byl blíže svému duchovnímu otci, požádal jsem v roce 1978 o přeložení z Rimini do Terni. Jako interní zaměstnanec jsem tu měl mnoho příležitostí navázat přátelství a hovořit o Ježíši se svými kolegy. V tomto období jsem ve dne studoval filosofii a teologii na Lateránské univerzitě v Římě, večer jsem se vlakem vracel do Terni a v noci jsem pracoval na poště. Je zřejmé, že jsem v tomto období spal velice málo. Byl to opravdu Pán, kdo mi dal sílu, kterou jsem potřeboval, abych si udržel takovýto rytmus a bez problémů si zapamatoval obsah svého studia. Tento dar mi zůstal až do konce školního roku. Nakonec mi jeden z mých nadřízených, který mě vždy viděl s knihou v ruce, navrhl, abych využil možnosti odejít do předčasného důchodu. Tak jsem hned a natrvalo opustil poštu, abych se stal Božím poslem. To bylo pro mne znamením, že mi Bůh otevírá dveře ke kněžství. Dnes jsem velmi šťastný, že jsem počkal, než mi Bůh sám všechno zařídí, abych mohl zanechat své práce na poště a vstoupit do semináře.

Kněz podle Srdce Ježíšova

Nakonec přišel onen vytoužený den! Dne 21. května 1988 jsem byl jako šestáctýřicetiletý v katedrále v Terni vysvěcen na kněze. Byl jsem sotva rok knězem, když

Kněžské svěcení Adolfa Bettiniho

Don Adolfo s Janem Pavlem II. při jeho pastorační návštěvě města Terni 19. března 1981

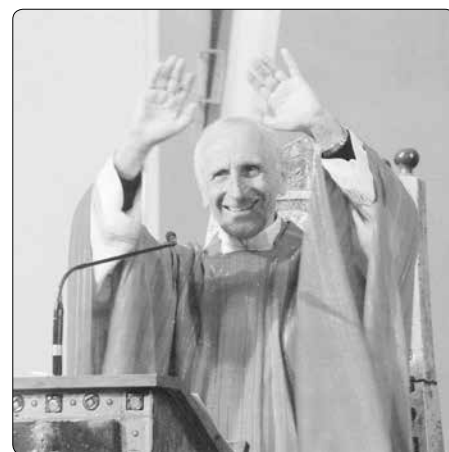
jsem na svém prvním kaplanském místě stál před velkou výzvou. V našem kostele se měla konat svatba. O druhé hodině v noci před zmíněnou slavností někdo zvonil. Otevřel jsem a přede mnou stála nevěsta. „Otče, musím jít rychle ke zvědi.“ Byla to nezvyklá hodina, ale jako pastýř jsem si byl dobře vědom své zodpovědnosti za duše. Sotva se žena ocitla v domě, vypověděla mi, že podstoupila potrat. Oblékl jsem si albu a štólu, abych ji mohl důstojně zprostředkovat Boží milosrdenství, ale jen co jsem udělal znamení kříže, začala křičet, válet se po zemi a vyslovovala strašné věci. Dostal jsem strach a cítil jsem úzkost.

Očividně jsem měl co do činění s případem posedlosti..., a to na faře, uprostřed noci... a byl jsem tam úplně sám. Zvedl jsem telefon a o půl třetí ráno jsem zavolal svému biskupovi. „Pane biskupe, je nutné, abyste ihned přijel a vykonal exorcismus. Tato žena křičí a zuří, nevím, co mám dělat, sám si s tím neporadím.“ Ale biskup, který mě dobře znal, měl jiný nápad: „Drahý Adolfo, tímto tě jmenuji exorcistou a pověřuji tě tím doživotně.“ A dodal: „Ale pouze pod podmínkou, že mě už nikdy nevytáhneš z postele uprostřed noci.“

Osvobodovat zajatce

Bůh dosáhl svého cíle: chtěl skrze mne prokazovat své milosrdenství těm nejvíce trpícím duším, lidem duchovně a duševně nemocným. Dnes se často hovoří o charitě a obvykle se tím myslí jen materiální pomoc lidem v existenční nouzi. V naší společnosti je však neuvěřitelně mnoho lidí, kteří jsou chudí jiným způsobem, lidí žijících ve velmi skryté a ne-

pěkně chudobě, která se mnohonásobně rozšířila s příchodem onemocnění na covid. Jde o lidi trpící psychickými problémy anebo sužovanými démony. Přichází ke mně tolik dětí! Mají velké problémy a často jsou oběťmi nemorálního života svých rodičů. Anebo mladí lidé – ti za mnou přicházejí i ve skupinách, protože v době školních prázdnin vyzkoušeli spiritistické praktiky a nyní se již nedokážou osvobodit od pronásledování zlem. Duševně nemocní lidé mají slabou vůli a zlý duch si s nimi může lehce zahrávat. A to nemluvím o závažných případech posedlosti. Osvobození duší ze zajetí zlého ducha je jedním z největších skutků lásky, pravé charity. A dějí se zázraky, ty největší, když se obrátí čaroděj anebo satanista.

Při slavnostní mši svaté u příležitosti 25. výročí kněžského svěcení byl kostel ve farnosti sv. Petra tak přeplněný, že tam nebylo už téměř žádné místo ani na stání. Kromě farníků totiž přišli mnozí věřící, kterým don Adolfo pomohl na jejich cestě k Bohu.

Jsem jen služebníkem Pána, který mě může použít. Díky tomuto poznání nikdy neztrácím pokoj a vyrovnanost. Často jsem zažil, že mě mimořádně chrání Panna Maria, a tehdy mi nepřítel nemůže ublížit. Proto vám všem, zejména seminaristům a kněžím, přeji:

Úplně se svěřte Ježíši a bezvýhradně mu důvěřujte, pak prostřednictvím vás bude moci vykonal velké věci, jak to přislíbil v evangeliu: „Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci.“ (Jan 14,12)

*Z Vítězstvo Srdca 147/2022
přeložil a upravil -dd-*

Maminka Markéta (11)

Život matky Dona Boska

Kapitola 12

„NA MOJE JMÉNO SE ZEPTEJ MÉ MATKY“

*Pozorovala to,
co bylo originální u dětí*

Maminka Markéta nevychovala děti jenom svým příkladem a svými slovy. Pozorovala, co v nich bylo originálního, objevovala jejich povahu, jejich náklonnosti. Tyto originální prvky respektovala a snažila se je orientovat k dobru. V životopise „Život matky Markéty“, osobně opraveném Donem Boskem, životopisec G. B. Lemoyné píše: „Markéta pozorně sledovala chování svých synů a prosila Pána, aby poznala cestu, na kterou byli voláni.“

Najednou se však v životě Jeníka přihodilo něco mimořádného.

Velký sen

„V devíti letech jsem měl sen. Zůstane mi hluboce vtisknutý v mysli po celý život.“

Zdálo se mi, že jsem blízko našeho domu na velkém dvoře, kde si hrálo velké množství chlapců. Někteří se smáli, jiní si hráli a nemálo jich klelo. Když jsem slyšel kletby, vrhl jsem se mezi ně. Snažil jsem se je umlčet a používal jsem k tomu pěstí a slov. V tom okamžiku se objevil vznešený muž, důstojně oblečený. Bílý plášť zahaloval celou jeho postavu. Jeho tvář tak zářila, že nebylo možno na něho hledět. Zavolal mě jménem a nařídil mi, abych se postavil do čela těch chlapců. Potom dodal:

»Budeš si muset z nich udělat přátele

dobrotou a láskou a ne tím, že je budeš bít. Navíc, mluv k nim, vysvětluj jim, že hřích je špatná věc, že přátelství s Pánem Ježíšem je vzácným dobrem.«

Zmatený a zděšený jsem odpověděl, že jsem chudý a nevědomý chlapec, který není schopný mluvit o náboženství těmto nezbedům. V tom okamžiku se chlapci přestali hádat, křičet a klít, a všichni

se shromáždili kolem toho, který mluvil. Aniž bych věděl, co říkám, jsem se zeptal:

»Kdo jste vy, že mi přikazujete nemožné věci?«

»Protože tyto věci se ti zdají nemožné,« odpověděl, »budeš je muset udělat možnými poslušností a tím, že získáš vědění.«

»Jak budu moci získat vědění?«

»Dám ti učitelku. Pod jejím vedením se staneš moudrým, ale bez ní se také ten, kdo je moudrý, stane ubohým ignorantem.«

»Ale kdo jste vy?«

»Já jsem Syn Té, kterou tě tvá matka naučila zdravit třikrát denně.«

»Maminka mi vždycky říká, abych se nikdy nezastavoval s lidmi, které neznám, bez jejího dovolení, proto mi řekněte vaše jméno.«

»Na mé jméno se zeptej mé matky.«

V tom okamžiku jsem uviděl blízko něho vznešenou ženu oblečenou do pláště, který zářil na všechny strany, jako by v každém jeho bodě byla nejjasnější hvězda. Když mě viděla stále víc zmatenějšího, dala mi znamení, abych přišel blíž. Vzala mě laskavě za ruku a řekla mi:

»Podívej se.«

Podíval jsem se a všiml jsem si, že všichni ti chlapci zmizeli, na místo nich tam bylo velké množství kůzlátek, psů, koček, medvědů a jiných zvířat. Vznešená žena mi řekla:

»Hle, tvoje pole, kde budeš muset pracovat. Staň se pokorným, statečným a silným, a to, co nyní uvidíš, že se stane s těmito zvířaty, to budeš muset udělat s mými syny.«

Díval jsem se, a hle, namísto divokých zvířat se tam objevili milí beránci, kteří skákali, pobíhali, mečeli, oslavovali tohoto muže a tuto paní. V tomto okamžiku jsem se ve snu dal do pláče. Řekl jsem té paní, že jsem tyto věci nepochopil. Tehdy mi položila ruku na hlavu a řekla mi:

»Ve svůj čas pochopíš.«

Sotva řekla tato slova, tak mě hluk probudil. Všechno zmizelo. Zůstal jsem ohromený. Zdálo se mi, že mě ruce bolí od ran, které jsem dal, a tvář mi hořela od facek, které jsem dostal.

Ráno jsem hned vyprávěl sen nejdříve bratřím, kteří se dali do smíchu, pak mamince a babičce. Každý tomu dal svůj výklad. Josef řekl: »Staneš se pasákem ovcí.« Moje maminka řekla: »Kdo ví, jestli by ses neměl stát knězem.« Antonín zlomyslně řekl: »Staneš se vůdcem lupičů.« Poslední slovo řekla babička, která nevěděla nic z teologie a která neuměla číst ani psát: »Snům není třeba věřit.« Avšak tento sen mi nikdy nezmizel z paměti.“
(Paměti)⁽¹⁾

Podmínil chování matky Markéty

Tento sen je prvním mimořádným průnikem do života Jana Boska. K výchově, které se mu dostalo od matky, se od tohoto okamžiku přidává Boží hlas, který volá, orientuje, napomíná.

„Sen z devíti let,“ píše Pietro Stella, jeden z velikých znalců Dona Boska, „podmínil celý způsob vidění a myšlení Dona Boska. Podmínil i chování maminky Markéty. Také pro ni byl projevem vyšší vůle, jasným znamením kněžského povolání syna.“ (Stella 1,30–31)⁽²⁾ Maminka Markéta byla přesvědčená, že Bůh je nejvyšším vychovatelem našich dětí, že jeho hlas ukazuje nejlepší cestu, proto snášela neuvěřitelné námahy a pokořování, aby umožnila svému synu stát se knězem.

(Pokračování)

Redakčně upraveno

Pramen: BOSCO T., Maminka Markéta,
Život matky Dona Boska.
Překlad P. Jan Ihnát.

Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Olomouc 2006.

(Kniha je vyprodána.)

Poznámky:

⁽¹⁾ Giovanni BOSCO, *Memorie*. Elledici, Leumann-Turin 1985.

⁽²⁾ Pietro STELLA, *Don Bosco nella storia della religiosità cattolica*, voll. I, II e III. LAS, Řím 1979–1988.

Pondělí 17. 4. 2023

6:05 Bez hábitu naživo: Z kláštera Kongregace milosrdných sester sv. Kříže v Kroměříži **7:10** Setkání: Lenka Procházková – Růžodol **7:20** Buon giorno s Františkem **8:05** Dědek a jeho kreslený svět: Pokora víc než odvaha **8:10** Dokořán: S Františkem hrabětem Kinským **9:10** Odkaz starých pánů **9:25** Outdoor Films s Adélou Voráčkovou: Extrémní dálková běžkyně **10:50** Cesta štěstí **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Doktor Haass (9. díl): Svatý lékař z Moskvy **13:20** Obchod s migranty **13:55** Grotosky Bustera Keatona: Frigo na mašině **15:10** Noční univerzita: Dan Drápal – Důležité biblické pojmy, které se ztrácejí v překladu **16:05** V souvislostech **16:25** Sedm divů v Těrčově **17:00** Dokořán: S Miroslavem Němcovou **18:05** Sedmihlásky (53. díl): Páso děvča pávy **18:10** Příběhy Starého zákona: Neposlušnost prvňáků **18:20** Madalen na Mohelnickém dostavníku 2018 **18:40** V poušti Karakum [P] **18:50** S chutí přes práh: Společnost Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Dejte mu moc a zblbne **19:45** Přejeme si... **20:05** Sním s Ním [L] **21:10** Jsi krásná – Příběh Em [P] **21:55** Tiché hrozby – Zeměřesné roje **22:25** Intarzovaný svět Jana Mařika **22:40** Kulatý stůl: Naděje Velikonoce **0:05** Večer chval: Modlitba a chvála – Boršice **0:45** Kapitola z duchovního dědictví Řeckokatolické církve na Slovensku **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 18. 4. 2023

6:05 Bez hábitu naživo: Z kláštera bratří karmelitánů v Kostelním Vydří **7:10** Kaplani naděje: P. Jiří Barhoň **7:20** Cena Celestýna Opitze: kostel sv. Šimona a Judy v Praze **9:10** V souvislostech **9:30** Poutníci času: S Ivanem Netukou **9:50** Noční univerzita: Jan Špilár – Hranice chození **11:05** Barvy vůní a větru **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Na startu: S Veronikou Vaškovou **13:10** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Vranovsko – Bitov – Bílý kříž **13:40** Západní Ťan Šan [P] **14:05** Ostravské kulturní stopy – Počátky bibliofilství v Ostravě **14:27** Gorská obec Čierne **15:25** Muzikanti, hrajte **16:00** Výpravy do divočiny: Změny klimatu **17:05** Toulky po Slovensku – Kremnica **17:17** Václav Drbala – Mučednická smrt a proces blahorečení **17:30** Harfa Noemova: Má vlast – Vyšehrad **18:05** Sedmihlásky (53. díl): Páso děvča pávy **18:10** Příběhy Starého zákona: Kain a Ábel **18:20** Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? **18:50** Zpravodajské Noeviny: 18. 4. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Klapka: S Lubomírem Patschem [P] **21:10** Jiří Wolker a Edvard Valenta – Prostějovský příběh [P] **21:50** Symfonický koncert 2. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2021 **22:35** Dítě 31 **23:10** Tíha obětí **0:10** Zpravodajské Noeviny: 18. 4. 2023 **0:30** Setkání: Miluše Horská **0:40** Terra Santa News: 12. 4. 2023 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 19. 4. 2023

6:05 Bez hábitu naživo: Z kláštera Mnišek Řádu kazatelského ve Znojmě **7:10** Zpravodajské Noeviny: 18. 4. 2023 **7:30** V pohorách po horách: Schareck – Vysoké Taury **7:40** Autumn – Podzim **7:45** Noční univerzita: Dan Drápal – Důležité biblické pojmy, které se ztrácejí v překladu **8:35** Bazilika s tajemným světlem (5. díl): Cyrilometodějská bazilika **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, kostel sv. Mikuláše v Ostravě – Porubě **10:20** Cvrlikání (71. díl): AG Flek **11:30** Živě s Noe [L]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

11:40 Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ta brněnská mája tenká: MFF Strážnice 2018 **14:25** ARTBITR – Kulturní magazín: S filmem Návštěvníci **14:35** Sním s Ním **15:40** Zpravodajské Noeviny: 18. 4. 2023 **16:05** Jak potkávat svět: S Františkem Novotným **17:35** Poutníci času: S Petrem Haluškou **18:05** Sedmihlásky (53. díl): Páso děvča pávy **18:10** Příběhy Starého zákona: Noe a potopa světa **18:15** Strýček Emu: Velikonoční **18:30** Grotosky Bustera Keatona: Když se Frigo ženil **19:25** Terra Santa News: 19. 4. 2023 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Když bolí duše [L] **21:10** Adorace: S P. Jiřím Klosem [L] **22:15** Noční univerzita: Pavla Petrášková – Na Boží stavbě [P] **23:10** Příběhy odvahy a víry: Doktor Haass (9. díl): Svatý lékař z Moskvy **23:40** Generální audience papeže Františka **0:05** Příběhy psané životem: Zpověď z valdické věznice **0:55** Stopy hutě **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 20. 4. 2023

6:05 Bez hábitu naživo: Z domu kongregace Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné v Plasech **7:05** Krajina pro motýly **7:25** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (155. díl): Desatero **8:35** Terra Santa News: 19. 4. 2023 **9:10** V pohorách po horách: Rešovské vodopády **9:20** Harfa Noemova: Má vlast – Vyšehrad **9:45** V pohorách po horách: Krajinou brídlice – Nízky Jeseník **9:55** Kulatý stůl: Naděje Velikonoce **11:15** Bells – Květiny **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Plody Medžugorje **13:20** Vít Pieš, umělecký řezbář **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Outdoor Films s Abhejalí Bernardovou: Extrémní dálková plavkyně – Oceans Seven **15:35** Magion – příběh družice **16:10** Zpravodajské Noeviny: 18. 4. 2023 **16:30** Jarmek, aneb pokračovat a vydržet **17:05** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Milan Rastislav Štefánik **18:05** Sedmihlásky (53. díl): Páso děvča pávy **18:10** Příběhy Starého zákona: Babylonská věž **18:15** Ovečky: 3. neděle velikonoční [P] **18:45** Grotosky Bustera Keatona: Frigo na námluvách **19:05** Setkání: Ol'ga Haláková – Bečov nad Teplou **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Zamilování mimoni **19:45** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání (97. díl): Učedníci [L] **21:15** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Bedřich Koutný [P] **21:30** Příběh o vzkříšení **21:55** Pod lampou [P] **0:00** Letem jazzem (11. díl): Jak se hraje, když se nehraje? **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 21. 4. 2023

6:05 Bez hábitu naživo: Z kláštera premonstrátů v Želivě **7:10** Zambie – Láska proměněná v činy **7:40** Zřím Řím **8:00** Jarní koncert: Janáčkůva konzervatoř Ostrava a dívčí sbor DATIO Odry **9:10** Strání – obec pod Javorinú **9:30** Mezi pražci (115. díl): Duben 2023 **10:20** Sním s Ním **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Když

bolí duše **14:05** Madalen na Mohelnickém dostavníku 2018 **14:25** Kambodža pohledem zblízka **14:50** Dokořán: S Františkem hrabětem Kinským **15:40** Klapka: S Lubomírem Patschem **16:45** Sýrie – zbytek jeho lidu **17:15** Jiří Wolker a Edvard Valenta – Prostějovský příběh **18:05** Sedmihlásky (53. díl): Páso děvča pávy **18:10** Příběhy Starého zákona: Abraham **18:17** Grotosky Bustera Keatona: Frigo jako Sherlock Holmes **19:00** Setkání: Pavel Klíma – kostel Nejsvětější Trojice v Malšicích **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Nebojte se strachu **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Výročí založení pražského biskupství [L] **21:30** Když vyschnou studny **21:50** Poletuchy: Na skok na hory **22:35** Galicijský poutník **23:20** Výpravy do divočiny: Oceánologie – nové objevy korýšů **0:25** Večer chval: Modlitba a chvála – Štěpánovice **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 22. 4. 2023

6:05 Bez hábitu naživo: Z kláštera kapucínů v Praze na Hradčanech **7:05** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Šalamounovy ostrovy **7:20** Věrní kysuckým tradicím **7:41** Dědek a jeho kreslený svět: Lesk a bída fantazie **7:50** Sedmihlásky (53. díl): Páso děvča pávy **7:55** Strýček Emu: Velikonoční **8:05** Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? **8:35** Ovečky: 3. neděle velikonoční **9:00** Animované biblické příběhy: Spravedlivý soudce **9:25** Velikonoční radost ze zpívání s Arkou Noego **10:00** Mše svatá ke ctí sv. Vojtěcha: Praha, katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha [L] **12:00** Angelus Domini **12:10** Přejeme si... [P] **12:30** ARTBITR – Kulturní magazín: S filmem Návštěvníci **12:40** Jsi krásná – Příběh Em **13:30** Pod lampou **15:35** Grotosky Laurela a Hardyho: Nástrahy pijáctví **16:00** Les Triaboliques na Folkových prázdninách **16:35** Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR **17:05** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Krajina okolo Javořice **17:30** Příběh o vzkříšení **18:00** Slovo na neděli: 3. neděle velikonoční [P] **18:20** Harfa Noemova: Má vlast – Vltava [P] **18:45** Setkání: Radovan Gaudyn – kaple sv. Volfanga v Horní Krupce **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Křešice **19:45** Přejeme si... **20:05** Poletuchy: Na skok okolo Hradišťa **20:45** Interview s Bohem **22:25** Jak potkávat svět: S Miroslavem Donutilem **0:10** Hana a Petr Ulrychovi & Javory Beat na Folkových prázdninách **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 23. 4. 2023

6:05 Léta letí k andělům (1. díl): Karel Herbst – salesián, světicí biskup **6:30** Zambie: DJ Baza **7:00** Na startu: S Veronikou Vaškovou **7:20** Slovo na neděli: 3. neděle velikonoční **7:40** Cvrlikání (97. díl): Učedníci **8:55** Dokořán: S Františkem hrabětem Kinským **9:45** Harfa Noemova: Má vlast – Vltava **10:10** Poutníci času [P] **10:30** Mše svatá s členy Červeného kříže [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:30** Muzikanti, hrajte: Lidečanka [P] **14:40** Interview s Bohem **16:20** Vodopády milosrdenství **16:50** Šípková Růženka: Divadlo Víti Marčíka **18:00** Sedmihlásky (37. díl): Kdyby byl Bavorov **18:05** Ovečky: 3. neděle velikonoční **18:30** Hermie a ustrašený pavouk **19:00** Strýček Emu: Med [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** ARTBITR – Kulturní magazín: S filmem Návštěvníci **19:45** Přejeme si... **20:05** Dekalog I.: První přikázání **21:05** Má vlast: Zámek Holešov I. **22:05** Santiago Gapp **22:35** Jiří Wolker a Edvard Valenta – Prostějovský příběh **23:10** Libérie – Rýmy a rytmy Libérie **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:40** Čalantika **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 17. 4. o 20:30 hod.:

U Nikodéma (Pôst po Veľkej noci?)

Aký druh striedanosti a sebazapierania voliť aj po skončení obdobia pôstu. Ktoré znaky pôstu, cvičenia, sebazapierania by mali byť súčasťou nášho dennodenného života.

Utorok 18. 4. o 21:20 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Chrám Svätého hrobu, 2. časť)

V tejto časti o Bazilike Sv. hrobu to budú zastavenia 13. a 14. Prejdeme cez rozličné časti baziliky. Medzi nimi navštívime aj pôvodnú časť baziliky, ktorá bývala križiackym kostolom, a ukážeme si prekrásny ikonostas pravoslávnej cirkvi.

Streda 19. 4. o 16:35 hod.: Dá sa to aj inak

Výzvy pápeža Františka, aby Cirkev vyšla von na periférie, niektorí žijú a realizujú na miestach, kam by sa iný neodvážil. Sestra Monika, otec Volker aj Alexandro sú kresťania, ktorí žijú „na hrane“, pomáhajú a sú nablízku tým, ktorí trpia najviac.

Štvrtok 20. 4. o 16:05 hod.: Semienka nádeje

Svätý otec, týždeň po svojom návrate zo Slovenska, počas pravidelnej generálnej audiencie, venoval svoj príhovor v Aule Pavla VI. hodnoteniu celej svojej apoštolskej cesty. Jeho 34. apoštolská ces-

ta viedla najprv do Maďarska na záverečnú svätú omšu Medzinárodného eucharistického kongresu a následne na Slovensko. Nad jeho slovami počas generálnej audiencie sa budeme zamýšľať spolu s o. Markom Vaňušom, SVD, a o. Cyrilom Jančíšinom, náboženským redaktorom TV LUX. Moderuje Jana Trávníčková.

Piatok 21. 4. o 20:40 hod.: CENACOLO: Náš dom

O živote mladých ľudí v komunitnom dome Cenacolo na Slovensku. Tri kľúčové príbehy chlapcov, ktorí v Komunitne Cenacolo žijú už viac rokov, presvedčujú o sile viery, modlitby, každodennej tvrdej práce i budovaní priateľstiev.

Sobota 22. 4. o 20:30 hod.: Augustín, syn sĺz

Parížsky režisér Hedi sa vracia do Alžíriska, aby natočil dokumentárny film o svätom Augustíni, teológovi, filozofovi a veľkom učiteľovi západnej Cirkvi. V paralelných príbehoch hľadajú obaja muži odpovede na otázky o láske, rodine, pravde a Bohu.

Nedeľa 23. 4. o 20:35 hod.:

Tajomstvá Vatikánu (Pápežské voliči)

V druhej časti dokumentárneho seriálu budeme sledovať osudy kardinálov, ich históriu a niekedy nie veľmi chvályhodné počínanie v Cirkvi.

Liturgická čtení

Nedeľa 16. 4. – 2. nedeľa velikonoční

1. čt.: Sk 2,42–47
 Ž 118(117),2–4.13–15.22–24
 Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky.* Nebo: *Aleluja.*)
 2. čt.: 1 Petr 1,3–9
 Ev.: Jan 20,19–31

Pondělí 17. 4. – ferie

1. čt.: Sk 4,23–31
 Ž 2,1–3.4–6.7–9
 Odp.: srov. 12c (*Blaze všem, kdo se uchylují k Hospodinu.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 3,1–8

Úterý 18. 4. – ferie

1. čt.: Sk 4,32–37
 Ž 93(92),1ab.1c–2.5
 Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 3,7b–15

Středa 19. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,17–26
 Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
 Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 3,16–21

Čtvrtek 20. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,27–33
 Ž 34(33),2+9.17–18.19–20
 Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 3,31–36

Pátek 21. 4. – nezávazná památka sv. Anselma

1. čt.: Sk 5,34–42
 Ž 27(26),1.4.13–14
 Odp.: 4ab (*Jedno od Hospodina žádám, abych směl přebývat v Hospodinově domě.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,1–15

Sobota 22. 4. – ferie

1. čt.: Sk 6,1–7
 Ž 33(32),1–2.4–5.18–19
 Odp.: 22a (*Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,16–21

BREVIÁŘ PRO LAIKY

15. – 22. DUBNA 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 4.		PO 17. 4.		ÚT 18. 4.		ST 19. 4.		ČT 20. 4.		PÁ 21. 4.		SO 22. 4.			
Antifona	471	527	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	471	527	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582		
Antifony	472	528	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	514	577	520	584	523	588	526	591	529	595	532	599	536	602		
Antifona k Zach. kantiku	515	578	520	584	523	588	526	592	530	595	533	599	536	603		
Prosby	515	578	520	585	523	588	526	592	530	595	533	599	536	603		
Závěrečná modlitba	515	578	521	585	524	589	527	592	530	596	1348	1494	537	603		
Modlitba během dne:																
Hymnus	482	541	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583		
Antifony	474	530	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584		
Žalmy	474	530	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	476	532	521	585	524	589	527	593	530	596	534	600	537	604		
Závěrečná modlitba	515	578	521	585	524	589	527	592	530	596	533	600	537	603		
Nešpory:																
SO 15. 4.																
Hymnus	477	533	477	533	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581		
Antifony	478	534	478	534	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	538	605
Žalmy	478	534	478	534	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	513	576	516	579	522	586	525	590	528	593	531	597	535	601	538	605
Ant. ke kant. P. M.	513	576	516	579	522	587	525	590	528	594	532	598	535	601	539	605
Prosby	513	576	516	579	522	587	525	590	528	594	532	598	535	602	539	606
Záv. modlitba	515	578	515	578	521	585	524	589	527	592	530	596	1348	1494	541	608
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

ŽIJEME S DUCHEM SVATÝM

DVANÁCT SLOV • O PLODECH DUCHA SVATÉHO

*Jan Twardowski • Z polštiny přeložila Jindra Hubková
Texty vybrala a uspořádala Aleksandra Iwanowska
Odpovědný redaktor Pavel Mareš*

V Novém zákoně, konkrétně v listu Galaťanům, najdeme seznam vlastností, které charakterizují dobrého člověka. Láska, radost, pokoj, trpělivost, shovívavost, vlídnost...

Apoštol Pavel je označuje za plody Ducha Svatého: on jich uvádí devět, tradice rozšířila jejich počet na dvanáct. Dvanáct podstatných slov, která uzdravují naši duši a pomáhají v různých životních situacích. Dvanáct slov, která vedou k tomu, abychom dobře uspořádali svůj vnitřní život i vztahy s druhými lidmi.

Proč vlastně za své dobré charakterové rysy vděčit Duchu Svatému? Jak tyto plody Ducha chápat a rozvíjet? Jak si je uchránit? A jak s nimi žít ve 21. století? Brilantní a srozumitelné úvahy jsou určeny všem, kdo chtějí prohloubit svůj duchovní život a díky vanutí Ducha pracují na svém vnitřním obrácení, a zvláště těm, kdo se v dospělém věku připravují na přijetí svátostí křtu a biřmování.

*Karmelitánské nakladatelství
ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Brož., 115x200 mm,
144 stran, 229 Kč*

PRO ŽENY

MINUTOVÉ MODLITBY PRO ŽENY

Hope Lyda • Z angličtiny přeložila Miroslava Čejková

Krátké modlitby uvedené v této knize vycházejí přímo ze srdce a pomohou přiblížit se s chválou a vděčností k Bohu. Odrážejí niternou touhu žen po tom, aby duchovně rostly, otevíraly se druhým lidem a nacházely útěchu v Kristu.

*Christian Project Support, s. r. o.
Váz., 110x155 mm, 280 stran, 299 Kč*

KÁPÉZETKA ŽENY, KTEROU OPOUŠTÍ MANŽEL • V SLZÁCH A DŮVĚŘE

Maria Wolfová

Toužila jsem po krásném manželství, po harmonii v rodině, po tom, abychom se měli rádi, abychom se měli spolu hezky a dokázali spolu zažít kousek nebe na zemi. Nic z toho se mi nepodařilo dosáhnout. Proč? Bože, proč? Máš se mnou jiný plán?

Cesta • Brož., A6, křídový papír, 36 stran, 59 Kč

HUMOR

NEZBEDŮV HUMOR 7

Ilustroval Vítězslav Koutník

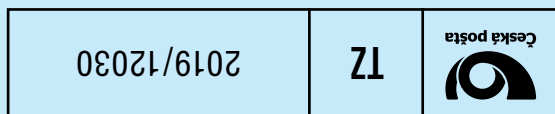

Sbírka anekdot a kreslených vtipů, které vyšly na stránkách dětského časopisu *Nezbeda*.

*Časopis Nezbeda a Cvrček • Brož., 110x180 mm,
křídový papír, 104 stran, 99 Kč*

**Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz**

**Oznamujeme, že byly spuštěny nové webové stránky Matice cyrilometodějské s. r. o.,
a to pod původní adresou www.maticecm.cz.**

**779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.**